

La política cultural també fabrica el valor que administra

Published by [Interacció](#) [1] on 27/01/2016 - 13:03 | Last modification: 16/09/2026 - 11:20

Les polítiques culturals no es limiten a distribuir recursos entre activitats prèviament reconegudes com a valuoses. També intervenen en la definició de què compta com a cultura, quins efectes se li exigeixen i mitjançant quines proves es legitima l'acció pública. Dave O'Brien examina aquesta operació a partir de la política cultural britànica i mostra com la gestió, l'avaluació i els discursos sobre les indústries creatives materialitzen les tensions de la modernitat.



Cultural Policy presenta la política cultural com un camp privilegiat per observar les contradiccions de les societats contemporànies. La cultura és considerada portadora d'un valor singular i, alhora, és sotmesa a les formes ordinàries de govern, administració i justificació de la despesa pública. O'Brien connecta així els estudis culturals i la sociologia de la cultura amb la ciència política, l'administració pública i els estudis de gestió.

El llibre reconstrueix la consolidació de la política cultural britànica, especialment durant els governs del New Labour, a través de qüestions com la participació cultural, el treball creatiu, la regeneració urbana i el valor públic de les organitzacions culturals. Casos com Liverpool 2008 o la BBC permeten observar com la cultura va ser mobilitzada per produir creixement econòmic, transformar ciutats, ampliar la participació o respondre a problemes socials. Aquestes funcions no deriven simplement de les propietats de les arts. Són el resultat de decisions polítiques, categories administratives i instruments de mesura.

Aquí se situa una de les aportacions centrals de l'obra: **governar la cultura significa també decidir com serà coneguda i quin valor podrà arribar a demostrar**. Els indicadors, les consultories, els estudis d'impacte i les metodologies de les ciències socials no són instruments neutrals que descriuen una realitat ja constituïda. Contribueixen a delimitar la cultura com un objecte governable i a convertir-la en una possible resposta a problemes definits per l'administració.

O'Brien també analitza l'ambivalència del treball creatiu. La promesa d'autonomia, realització personal i prestigi conviu amb jornades extenses, inseguretat i treball no remunerat. La identificació entre creativitat i vocació pot ocultar l'explotació i individualitzar el fracàs: les desigualtats estructurals apareixen com el resultat de trajectòries personals, sacrificis insuficients o manca de talent.

Nota de l'editor (2026). Llegit avui, el llibre conserva una capacitat notable per explicar com els llenguatges de l'impacte i del valor transformen allò que les polítiques culturals poden reconèixer. El seu límit principal és la concentració en l'experiència britànica i en el cicle polític del New Labour. L'anàlisi ofereix menys eines per abordar la dimensió colonial dels criteris culturals, la concentració de poder en les plataformes digitals o la centralitat adquirida posteriorment per les desigualtats del treball cultural. Aquesta limitació no invalida el model.



En delimita l'abast històric i territorial.

Referència

O'Brien, D. (2014). *Cultural policy: Management, value and modernity in the creative industries*. Routledge

Llibre registrat i disponible al catàleg bibliogràfic [C \[2\]ERCles \[2\]](#) especialitzat en polítiques culturals i pensament contemporani.

Categories: Llibre

Categories: Recursos i publicacions

Tags: polítiques culturals

Tags: avaluació de polítiques culturals

Tags: valor públic de la cultura

Tags: treball cultural i professionals

Tags: sectors culturals i creatius

- [3]

Source URL: <https://interaccio.diba.cat/en/blogs/2016/politica-cultural-fabrica-valor>

Links:

[1] <https://interaccio.diba.cat/en/members/interaccio>

[2] <http://cercles.diba.cat/>

[3] <https://interaccio.diba.cat/node/6398>